advokatnævnet

DATO: 26.03.2026 **Sagsnr.2025-3624**

K E N D E L S E

Sagens parter:

I denne sag har [klager] klaget over [indklagede], [by 1].

Klagens tema:

[Klager] har klaget over, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved at gå videre end berettigede hensyn til varetagelse af hans klients interesser tilsagde, herunder ved bl.a. at true med og indgive en personlig konkursbegæring mod [klager] og ved at foranledige, at personer trængte ind på privat område for at aflåse private genstande uden relevans for sagen.

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 11. december 2025.

Advokatnævnets delafgørelse:

Advokatnævnet afviser klagepunktet om, at [indklagede] har foranlediget, at personer trængte ind på privat område for at aflåse private "*ting*", som ikke vedrørte de i sagen konkursramte selskaber, efter dets beskaffenhed. Som sagen er forelagt, lægger Advokatnævnet til grund, at der herved henvises til den i sagen omhandlede båd, som efter det oplyste blev aflåst af en havnefoged på foranledning af [advokatfirma A].

Nævnet har lagt vægt på, at klagepunktet vedrører udøvelsen af kuratorhvervet, at konkursboerne efter de i sagen omhandlede selskaber fortsat er under behandling, og at klagepunktet ikke ses at være blevet behandlet i skifteretten, inden klagen blev indgivet til Advokatnævnet. Under disse omstændigheder har Advokatnævnet ikke kompetence til at behandle klagepunktet.

Reglen om, at Advokatnævnet kan afvise sager, der efter deres beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet, står i § 10, stk. 1, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 1630 af 19. december 2024 om Advokatnævnets virksomhed ved behandling af klager over

advokater m.v.

Sagsfremstilling:

[Advokat A] v/[indklagede], [advokatfirma A], bistod Gældsstyrelsen som kreditor i en sag mod [selskab A] vedrørende inddrivelse af en fordring. I senere egenskab af kurator i konkursboerne efter [selskab B] og [selskab A] anlagde [advokat A] med bistand fra [indklagede] en erstatningssag mod bl.a. [klager], som var reel ejer af de to selskaber, og senere varslede de og indgav konkursbegæring mod ham. [Klager] var i sagen repræsenteret af [advokat B].

Det fremgår af udskrift fra Retten i [by 2]s retsbog, at skifteretten den 25. oktober 2024 besluttede at tage [selskab A] under konkursbehandling, og at [advokat A] i den forbindelse blev udpeget som kurator.

[Indklagede] har oplyst, at konkursboet efter [selskab A] herefter opgjorde et erstatningskrav på 742.554,72 kr. mod selskabets registrerede direktør, [direktør A], og [klager]. Gældsstyrelsen ønskede at stille sikkerhed for at føre denne sag, som blev anlagt ved Retten i [by 2] den 15. april 2025.

Endvidere fremgår det af udskrift fra Retten i [by 3]s retsbog, at skifteretten den 2. maj 2025 besluttede at tage [selskab B] under konkursbehandling, og at [advokat A] også blev udpeget som kurator i dette konkursbo.

I perioden fra den 5. til 14. maj 2025 pågik e-mailkorrespondance mellem [advokat B] og [indklagede] vedrørende besiddelse og afhændelse af [selskab B]s aktiver, herunder bl.a. 12 køretøjer og en båd. [Indklagede] bemærkede bl.a., at der den 31. december 2024 og 17. januar 2025 var bogført betalinger for samlet 1.211.206,39 kr., men heraf manglede indbetalinger på 641.366,39 kr. til selskabets konto. Han bad om [klager]s redegørelse herfor, herunder i relation til frasalg af en båd.

Ved Retten i [by 2]s kendelse af 18. juni 2025 blev [klager] pålagt konkurskarantæne i tre år regnet fra udløbet af den senest pålagte konkurskarantæne.

I dom af 24. november 2025 fandt Retten i [by 2], at [direktør A] og [klager] som forhenværende ledelsesmedlemmer for [selskab A] (nu under konkurs) var erstatningsansvarlige for, at selskabet fra maj til juli 2024 havde oparbejdet en gæld på 742.554,72 kr. Retten lagde til grund, at [klager] havde en række beføjelser, som normalt tilkommer ledelsen af et selskab, selvom han ikke var registreret som ledelsesmedlem i [selskab A], og selvom dette selskab havde en registreret direktør. Retten lagde vægt på bl.a., at [direktør A] og [klager] som ledelsesmedlemmer havde handlet ansvarspådragende ved indretningen af selskabernes struktur og drift, da det var

påregneligt, at selskaberne blev påført forpligtelser, som selskaberne ikke var i stand til at honorere. Endvidere blev [direktør A] og [klager] pålagt at betale sagsomkostninger på 75.500 kr. til [selskab A] under konkurs.

Den 3. december 2025 indgav [direktør A] og [klager] ankestævning med påstand om frifindelse. Det fremgår heraf bl.a., at de ville forsøge at fremlægge yderligere bilag og muligvis føre vidner for at underbygge deres forklaring og synspunkter i sagen samt indhente og fremlægge en redegørelse fra selskabets tidligere revisor om forholdene. Endvidere fremlagde de bilag med korrespondance med selskabets tidligere bogholder om lønsedler, pension m.v.

Den 4. december 2025 indgav [advokat A] v/[indklagede] ankesvarskrift, hvorved han nedlagde principal påstand om afvisning, subsidiært stadfæstelse.

Ved brev af 9. december 2025 til [klager] anførte [advokat A] v/[indklagede] bl.a.:

> *"Varsel om konkurs - betalingspåkrav - Manglende svar eller manglende dokumentation vil blive taget til udtryk for, at insolvensbetingelserne er opfyldt*
>
> *Idet jeg henviser til dommen af 24. november 2025 i […] samt konkursboets mail af 25. november 2025, så afgives hermed endnu et påkrav om betaling af kravet, der fremgår af dommen.*
>
> *Konkursboets ([selskab A] under konkurs, CVR-nr. […] krav kan dags dato opgøres til* ***DKK 866.631,02.***
>
> *Beløbet er opgjort på følgende måde:*

Domsbeløb	*kr. 742.554,72*
Sagsomkostninger	*kr. 75.500,00*
Procesrente fra 14. april 2025 - 8. december 2025	*kr. 48.576,30*
I alt	***kr. 866.631,02***

> *Betaling senest 10 dage fra dato kan med frigørende virkning kun ske til følgende klientkonto hos os: [kontooplysninger]*
>
> *Det forhold, at fordringen ikke er blevet betalt, udgør i sig selv en klar formodning for, at skyldneren ikke har økonomisk evne til at betale kravet.*
>
> *Grundlaget for kravet er udførligt beskrevet i den vedhæftede dom samt under*

skriftvekslingen i sagen.

Det er konkursboets opfattelse, at der er tale om et meget klart krav, hvilket blot understreges af, at der er afsagt dom for kravet.

Det ændrer ikke herved, at dommen endnu ikke er endelig. Konkursboet er således opmærksom på, at dommen er anket til [Landsretten].

Et krav kan imidlertid godt have den fornødne klarhed til at danne grundlag for konkurs uden, at der er afsagt dom for kravet.

Det følger blandt andet af Højesterets kendelse af 29. november 2012 i sag 106/2012.

Her lægges det klart til grund, at et omstødelseskrav kan danne grundlag for en konkursbegæring, og dermed også have den fornødne klarhed, også selvom skyldneren måtte have indsigelser mod kravet.

Det følger ligeledes af Østre Landsrets kendelse af 20. august 2025 i B-405-25, at bestridte erstatningskrav kan danne grundlag for konkurs, når erstatningskravet er sandsynliggjort.

Kendelsen vedlægges i anonymiseret form.

Der henvises tillige til Sø- og Handelsrettens kendelse af 30. juli 2024, hvor et bestridt omstødelseskrav dannede grundlag for afsigelse af konkursdekretet, og dermed havde den fornødne klarhed. Heri henvises desuden til Sø- og Handelsrettens bemærkninger om insolvens og forbigående insolvens.

Kendelsen vedlægges i anonymiseret form.

I ingen af de sager, der er omtalt ovenfor, var der afsagt domme, hvorimod der i denne sag er afsagt dom i første instans som gav rekvirenten medhold. Det bestyrker blot kravets klarhed.

Det skal også ses i lyset af, at ankestævningen reelt ikke indeholder argumenter af nogen art for, at dommen i første instans er forkert, og der henvises i det hele til konkursboets bemærkninger herom i ankesagen, som skyldneren er bekendt med.

Konkursboet retter derfor henvendelse for at afklare, om insolvensbetingelserne er opfyldt.

En af betingelserne for at fremme en konkursbegæring er, at skyldneren er insolvent. Dette er nærmere defineret i konkurslovens § 17, stk. 2, hvorefter betingelsen er opfyldt, hvis skyldneren ikke er i stand til at opfylde sine forpligtelser, efterhånden som de forfalder.

Det er som nævnt konkursboets opfattelse, at kravet, der rykkes for her, har den fornødne klarhed.

Når et krav har den fornødne klarhed, men ikke betales, så er det en meget kraftig indikator for, at en skyldner ikke har likviditet til at betale.

Indsigelser
Konkursboet er opmærksom på, at sagen er anket, og der således formelt er gjort indsigelser mod konkursboets krav. Som nævnt ændrer det ikke i sig selv ved kravets klarhed, jf. ovenfor.

Indsigelser er reelt ubegrundede og uden hverken faktuelt eller juridisk grundlag.

Insolvensbetingelsen
Der er ikke fremsat begrundede indsigelser mod kravet, og der ses ikke at være nogen reel tvivl om kravets klarhed, herved også henset til.

Derfor kan det også på det foreliggende grundlag lægges til grund, at den manglende betaling af kravet skyldes, at skyldneren ikke er i stand til at betale kravet.

Det bemærkes, at det forhold, at en advokat ubegrundet bestrider kravet, ikke i sig selv afskærer en konkursbegæring eller svækker insolvensformodningen. Heller ikke selvom det sker i en ankestævning.

Såfremt det bestrides, at skyldneren er insolvent, så skal jeg opfordre til, at dette dokumenteres inden fristen på 10 dage.

Såfremt gælden ikke kan betales senest 10 dage fra i dag, men kan betales i løbet af nogle måneder, så skal jeg opfordre til inden disse 10 dage at betale mest muligt, samt til at dokumentere at betalingsudygtigheden kun er forbigående, samt opfordre til at stille betryggende sikkerhed for det beløb, som ikke betales."

[Indklagede] har oplyst, at [klager] og hans advokat ikke fremsendte dokumentation for, at [klager] ikke var insolvent, efter modtagelsen af betalingspåkravet.

Den 16. januar 2026 anmodede [advokat A] v/[indklagede] Retten i [by 3] om at tage [klager] under konkursbehandling, idet han ikke opfyldte sine forpligtelser efterhånden, som de forfaldt, og idet betalingsudygtigheden måtte antages ikke blot at være forbigående, jf. konkurslovens § 17. Samtidig fremsatte han et krav på 874.585,51 kr., herunder domsbeløb på 742.554,72 kr., sagsomkostninger på 75.500 kr. og procesrente fra den 14. april 2025 til den 16. januar 2026 på 56.530,79 kr. Endvidere anførte han bl.a.:

"Nedenfor redegøres for, hvorledes vi på vegne af rekvirenten har undersøgt

og konstateret, at betingelserne for at indgive konkursbegæring er opfyldt.

Fordringen
Rekvirentens fordring udspringer af dom af 24. november 2025 fra Retten i [by 2] […].
Det skal for en god ordens skyld oplyses, at dommen er anket. Dette ændrer imidlertid ikke ved, at fordringen har den fornødne klarhed.

Der henvises til Højesterets kendelse af 28. april 2021 i sag 7/2021. Her anførte Højesteret følgende:

"Højesteret finder, at der gælder en forhåndsformodning for, at en fordring har den fornødne klarhed til at kunne danne grundlag for afsigelse af konkursdekret, når kreditor har fået dom for kravet, selv om dommen er anket. Det må herefter påhvile skyldner at afkræfte denne formodning."
Kendelsen vedlægges for en god ordens skyld.

Der henvises videre til U.2025.4242, hvor Vestre Landsret i kendelsen direkte henviser til ovenstående kendelse fra Højesteret.

Det er således helt ubetænkeligt at lægge til grund, at rekvirentens fordring, der udspringer af en dom, har den fornødne klarhed.

<u>Rekvisitus indsigelser</u>
Som nævnt har rekvisitus anket dommen, der danner grundlag for kravet. Det fremgår dog også ovenfor, at en ankesag ikke i sig selv er nok til at afskære en konkursbegæring.

Det fremgår af præmisserne fra Højesteret, at det påhviler skyldneren at afkræfte den omtalte forhåndsformodning.

Rekvisitus har ikke i noget omfang afkræftet denne forhåndsformodning.

Rekvirenten fremlægger ikke skyldnerens processkrifter og lignende, da det efter rekvirentens opfattelse er uden relevans, jf. også kendelsen fra Højesteret. Skyldneren er selvfølgelig velkommen til selv at fremlægge disse indsigelser.

Rekvirenten bemærker, at følgende ligeledes fremgår af Højesterets kendelse:

"Den omstændighed, at Vestre Landsret ved kendelse af 25. august 2020 ikke afviste ankesagen i medfør af retsplejelovens § 368 a, kan ikke føre til et andet resultat."

Fordringen har således den fornødne klarhed og eksistens allerede med

henvisning til den afsagte dom samt kendelsen fra Højesteret. Ankesagen ændrer ikke ved dette.

Inkassolovens krav
Rekvirenten sendte den 9. december 2025 betalingspåkrav til rekvisitus, der tillige havde til hensigt at undersøge betingelserne for at indlevere konkursbegæring.
[…]
Det fremgår af bilag 2, at inkassolovens krav er overholdt forud for indgivelsen af denne konkursbegæring, herunder inkassolovens § 10.

Insolvens
Rekvirenten har som dokumenteret krævet betaling af det forfaldne beløb, uden at det har ført til betaling.

Den manglende betaling udgør i sig selv en klar formodning for, at rekvisitus ikke har økonomisk evne til at opfylde ovennævnte forpligtelse, der er forfalden til betaling.

Rekvirenten har desuden forsøgt at undersøge rekvisitus' økonomiske forhold samt opfordret rekvisitus til at dokumentere, hvis rekvisitus ikke er insolvent, herunder dokumentere, hvis insolvensen blot er forbigående. Det fremgår af bilag 2.

Rekvisitus har ikke fremlagt dokumentation af nogen art for, at rekvisitus har økonomisk evne til at betale kravet.

Det skal herefter lægges til grund, at rekvisitus ikke kan betale den forpligtelse, der er forfalden til betaling, og derfor er insolvent i konkurslovens forstand.

Rekvirenten har således forsøgt at undersøge rekvisitus økonomiske forhold på de måder, hvor det er muligt for rekvirenten.

Rekvisitus har ikke selv oplyst om - eller dokumenteret - forhold, der afkræfter formodningen om, at rekvisitus er insolvent, jf. ovenfor.

Retlig interesse
Det bemærkes, at rekvirenten har den fornødne retlige interesse i, at der afsiges konkursdekret. Det bemærkes i den forbindelse, at den rimelige interesse i at få undersøgt, om der foreligger aktiver og/eller dispositioner som kan føre til hel eller delvis dækning i sig selv udgør en retlig interesse, selv hvis skifteretten måtte vurdere, at rekvisitus ikke har aktiver, jf. f.eks. Sø- og Handelsrettens kendelse i K 3317/19-K. Pointen er, at rekvisitus ikke kan afværge en konkursbegæring ved at forklare eller dokumentere, at rekvisitus ikke umiddelbart har aktiver, idet kravet om retlig interesse ved kreditorbegæring som denne (til forskel fra en egenbegæring) er opfyldt allerede ved kreditors interesse i at få undersøgt om en konkursbegæring kan

> *tilvejebringe aktiver, herunder bl.a. ved - men ikke begrænset til - muligheden for eventuel omstødelse."*

Den 13. januar 2026 indgav [direktør A] og [klager] ankereplik, og den 16. januar 2026 indleverede [indklagede] ankeduplik.

Ved dom af 21. januar 2026 besluttede [Landsretten] bl.a. at afvise ankesagen og lagde herved vægt på bl.a., at der ikke var udsigt til, at sagen ville få et andet udfald end i byretten. Det er oplyst, at [klager] har søgt Procesbevillingsnævnet om tredjeinstansbevilling.

I e-mail af 22. januar 2026 til [advokat B] fremsatte [indklagede] anmodning om at modtage dokumentation for, at [klager] faktisk havde det ejerskab til en båd, som han påberåbte sig.

Ved e-mail af 2. februar 2026 til skifteretten skrev [indklagede] bl.a., at det berammede retsmøde i konkurssagen mod [klager] skulle fastholdes, og gjorde til støtte herfor gældende bl.a., at [klager] ikke havde dokumenteret, at han var ejer af den omhandlede båd, og at dette i øvrigt havde formodningen imod sig, når de offentlige registre viste noget andet. Endvidere gjorde han gældende bl.a., at [klager]s ejerandel i et selskab under tvangsopløsning ikke gav ham den betalingsevne, som var påkrævet for, at konkurslovens betingelse om insolvens ikke var opfyldt, idet disse anparter af åbenlyse årsager ikke kunne anvendes til at betale [klager]s kreditorer, ligesom anparterne ikke gav tilstrækkelig sikkerhed for kravet.

Ved brev af 4. februar 2026 til [klager] indkaldte Retten i [by 3] til skifteretsmøde den 17. februar 2026.

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[Klager] har påstået, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved bl.a. at true med og indgive en personlig konkursbegæring mod [klager].

[Klager] har til støtte herfor gjort gældende bl.a., at [indklagede]s adfærd samlet set viser, at han i sagen har anvendt konkursinstituttet uden sagligt og fuldt oplyst grundlag. [Indklagede] har i sagen fremsat krav, som revisor har afkræftet, og han har samtidig undladt af inddrage og forholde sig sagligt til foreholdt dokumentation, som rejser spørgsmål om, hvorvidt kravet reelt var tilstrækkeligt undersøgt og dokumenteret. Dokumentationen omfattede bl.a. regnskabsmateriale, revisionsmæssige vurderinger og anden økonomisk dokumentation, som [indklagede] tilsidesatte uden reel begrundelse.

Det er gjort gældende, at en advokat – og særligt en kurator – har pligt til at foretage en objektiv og saglig vurdering af de foreliggende oplysninger, og idet al dokumentation systematisk blev afvist af [indklagede] uden konkret stillingtagen, svækkedes grundlaget for de retlige skridt, som [indklagede] foretog i sagen.

Endvidere er det gjort gældende bl.a., at [indklagede] forud for indgivelsen af konkursbegæringen ikke havde foretaget fornøden undersøgelse af, om insolvensbetingelsen var opfyldt. Det samlede forløb viser, at det ikke alene var en saglig kreditorforfølgning, men en vedvarende og uforholdsmæssig forfølgelse. Det var et personligt rettet pres uden reel mulighed for saglig dialog eller objektiv vurdering af tilsendt materiale.

Indklagede:

[Indklagede] har principalt påstået afvisning, subsidiært frifindelse, og har til støtte herfor gjort gældende bl.a., at indsigelser mod en fordring, herunder anke, ikke i sig selv afskærer muligheden for at indlevere en konkursbegæring, og at ankesagen i øvrigt var ubegrundet. [Indklagede] har i den forbindelse henvist til Højesterets kendelse af 28. april 2021 i sag 7/2021, hvori Højesteret udtalte bl.a.: *"Højesteret finder, at der gælder en forhåndsformodning for, at en fordring har den fornødne klarhed til at kunne danne grundlag for afsigelse af konkursdekret, når kreditor har fået dom for kravet, selv om dommen er anket. Det må herefter påhvile skyldner at afkræfte denne formodning."* Det er i den forbindelse gjort gældende, at klager ikke har afkræftet denne formodning, som omtales i Højesterets kendelse.

Endvidere har [indklagede] gjort gældende, at det fremgår udtrykkeligt af betalingspåkravet af 9. december 2025 om betaling af konkursboets krav, at påkravet havde til formål at undersøge, om betingelserne for at indlevere en konkursbegæring mod [klager] var opfyldt. Erstatningskravet var fastslået ved dom (i første instans), og konkursboet forholdt sig udførligt til [klager]s indsigelser mod kravet i både ankesvarskriftet og ankeduplikken, ligesom det i påkravet af 9. december 2025 blev behandlet, at sagen var anket, og at kravet var bestridt. Det kan udledes af Højesterets kendelse af 28. april 2021 (sag 7/2021) og kendelse af 29. november 2012 (sag 106/2012), at det ikke ændrer på fordringens klarhed og eksistens, at kravet ikke er fastslået ved endelig dom. Af sidstnævnte afgørelse fremgår også, at selv hvis rekvisitus bestrider kravet, så kan omstødelseskrav danne grundlag for konkurs, og skifteretten er kompetent til at træffe afgørelse herom. Endvidere kan det på baggrund af Højesterets afgørelser utvivlsomt lægges til grund, at selvom der er indsigelser mod en fordring, kan denne have den fornødne klarhed og eksistens, og det er op til skifteretten at foretage denne vurdering ved behandlingen af konkursbegæringen. Dette gælder også, selvom der er en verserende ankesag.

Det er også gjort gældende, at Østre Landsret ved kendelse af 20. august 2025 (sag B-405-25) har fastslået, at bestridte erstatningskrav kan danne grundlag for konkurs, når erstatningskravet er sandsynliggjort. Synspunkterne fra retspraksis er i overensstemmelse med De advokatetiske regler – kommenteret, Lars Økjær Jørgensen og Martin Lavesen, 2022, s. 211, hvoraf fremgår bl.a.: *"Når debitor bestrider fordringen, vil der alligevel kunne indgives konkursbegæring, hvis debitors indsigelse må antages at være grundløs, og de øvrige betingelser er opfyldt."* Det kan lægges til grund, at indsigelser mod en fordring ikke i sig selv medfører, at fordringen ikke kan danne grundlag for en konkursbegæring, ligesom en anke heller ikke skaber et værn mod en konkursbegæring, når klarhedskravet vurderes at være opfyldt. Anke af en dom er reelt blot et udtryk for en sådan indsigelse mod kravet. Derfor følger det også af Højesteretspraksis, at anke ikke afskærer, at fordringen kan have den fornødne klarhed og eksistens. Af Karnovs online note (352) til konkurslovens § 17, stk. 1, fremgår: *"At fordringen er genstand for en ikke afsluttet retssag, udelukker ikke i sig selv, at den kan tjene som grundlag for konkurs, se f.eks. U 1973 673 H."*

Derudover har [indklagede] gjort gældende bl.a., at betalingspåkravet af 9. december 2025 ikke var en trussel om konkurs med henblik på inddrivelse. Betalingspåkravet havde til formål at opfylde forpligtelsen til at undersøge, om betingelserne for konkurs var opfyldt, herunder om insolvensbetingelsen var opfyldt. Af De advokatetiske regler – kommenteret, s. 214, fremgår bl.a.: *"Af og til vil advokaten trods ihærdige forsøg ikke kunne finde relevante oplysninger om skyldnerens økonomiske situation. Såfremt der i sådan en situation er forhold, der tyder på, at skyldneren ikke er i stand til at betale enhver sit, må advokaten være berettiget til at henvende sig til skyldneren med opfordring til at give de nødvendige oplysninger og dokumentation. Hvis skyldneren herefter bekræfter oplysningerne om insolvens eller ikke svarer, vil advokaten være berettiget til at indgive konkursbegæring."* Efterfølgende blev der indleveret konkursbegæring, idet rekvirenten var af den opfattelse, at der var grundlag herfor, og [klager] fremsendte ikke den efterspurgte dokumentation efter modtagelsen af betalingspåkravet af 9. december 2025. I øvrigt er det kun anvendelse af tomme trusler om konkursbegæring, som er i strid med god advokatskik, og hvis der er grundlag for at indgive en konkursbegæring, er trussel herom ikke i strid med god advokatskik.

[Indklagede] har gjort gældende, at rekvirenten havde retlig interesse i konkursbegæringen, og har i den forbindelse henvist til, at det fremgår af De advokatetiske regler – kommenteret, s. 212: *"I de typiske tilfælde vil der foreligge en retlig interesse bestående i at få del i skyldnerens overskydende midler, før disse forsvinder. Selv om skyldneren tilsyneladende intet ejer, kan der alligevel foreligge retlig*

interesse." I den forbindelse har [indklagede] henvist til Sø- og Handelsrettens kendelse i sag K 3317/19-K. Endvidere var inkassolovens krav iagttaget, og herefter var der ikke særlige tidsmæssige betingelser for at indgive konkursbegæring. Det er også gjort gældende bl.a., at universalforfølgning er et lovligt retsligt skridt, og at landsretten ved dom af 21. januar 2026 har afvist ankesagen, hvorved erstatningskravet på 742.554,72 kr. med tillæg af sagsomkostninger blev fastslået i to instanser.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 7 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Det er en betingelse for, at skifteretten kan imødekomme en konkursbegæring, at der ikke er rimelig tvivl om fordringens eksistens, at kreditor har en retlig interesse i et konkursdekret, og at debitor er insolvent.

Efter Advokatnævnets praksis er det desuden i strid med god advokatskik at indgive konkursbegæring, uden at der forinden er fremsendt varslingsskrivelse til skyldneren efter inkassolovens §§ 10 og 11.

Når en advokat indgiver og efterfølgende opretholder en konkursbegæring, er det derfor et krav, at advokaten forinden undersøger, om disse betingelser er opfyldt.

Advokatnævnet finder, at [indklagede] havde det fornødne grundlag for ved brev af 9. december 2025 at varsle konkurs for det tilfælde, at [klager] ikke dokumenterede, at han havde betalingsevne til at udrede det skyldige beløb efter Retten i [by 2]s dom af 24. november 2025, ligesom [indklagede] den 16. januar 2026 havde tilstrækkeligt grundlag for at anmode Retten i [by 3] om at tage [klager] under konkursbehandling.

Nævnet har herved lagt vægt på bl.a., at der var den fornødne sikkerhed omkring kravets eksistens og klarhed, idet kravet var fastslået ved dom i første instans, og [klager] ses ikke herefter at have afkræftet formodningen for kravet i forbindelse med anken. Det bemærkes i den forbindelse, at [Landsretten] ved dom af 21. januar 2026 afviste ankesagen med den begrundelse bl.a., at der ikke var udsigt til, at sagen ville få et andet udfald end i byretten.

Endvidere har nævnet lagt vægt på, at [klager] den 9. december 2025 modtog et

betalingspåkrav med en frist på 10 dage for betaling af det domfældte beløb, hvorved konkurs blev varslet for det tilfælde, at [klager] ikke efterkom den fremsatte opfordring til at dokumentere sin betalingsdygtighed. [Klager] ses ikke herefter at have dokumenteret sin betalingsevne, og [indklagede] ses på behørig vis at have undersøgt, om insolvensbetingelsen var opfyldt.

Derudover ses der ikke at være grundlag for at tilsætte [indklagede]s vurdering af, at [selskab A] under konkurs havde retlig interesse i at indgive konkursbegæring mod [klager].

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] ikke har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, og Advokatnævnet frifinder derfor [indklagede].

Herefter bestemmes:

En del af klagen afvises, og [indklagede] frifindes i øvrigt.

På nævnets vegne

Anne Schultz-Nielsen